

Glimmerkrigeren Tinus de Schunards bog “Libertinus” mangler seriøs redaktionel tættekam

Desværre får de gode tekstdelen ikke lov til at stå for sig selv i 'Libertinus'. Behøver læserne evindelige gentagelser af pointen? spørger litteraturredaktør Isabella Miehe-Renard. Foto: pressebillede

ISABELLA MIEHE-RENARD

Litteraturredaktør

26.10.2025

BØGER // ANMELDELSE – Tinus de Schunard er en charmerende libertiner og Danmarks førende dragartist. Det ærgrer mig på hans vegne, at bogen *Libertinus*’ allerførste kapitel nærmest er det mest medrivende og udgør hele bogens essens. For er de resterende 240 sider så nødvendige? Kunne den ikke have været en dejlig lang artikel i et dame-/mandeblad i stedet? spørger litteraturredaktør Isabella Miehe-Renard.

Libertinus

Forfatter: Tinus de Schunard

Forlag: Lindhardt og Ringhof

Udkom d. 22. oktober 2025.

Ind imellem fristes jeg til at læse og anmelder en bog, der i forlagets forhåndsomtale ikke siger mig en dyt. Det skyldes nysgerrighed. Jeg mener: Hvorfor udgiver Lindhardt og Ringhof denne bog med titlen *Libertinus*? Jeg tror, jeg er inspireret af en anden ny bog, fagbog om man vil, med titlen *En mand med en ged på side 251* af litteraturformidler, Lea Fløe Christensen. Hendes viden og levevej, fortæller hun om i sin bog, går ud på at skabe mere læselyst til alle, ergo at *nudge* læselyst til muligvis usikre læsere, om hvilke bøger der akkurat kan passe til dem.

Jeg fornemmer ikke, at Tinus' livsfilosofi og mange hjemmestrikkede og guldbroderede psykologiske analyser gør denne bog noget godt. Især fordi de gentages, gentages og gentages på de kun 266 sider

Hendes bog anmelder vi snarligt her i POV, ved jeg. Jeg har allerede læst den, og jeg er tvivl – ikke ligefrem om hvilke bøger jeg kan eller bør kaste mig over – men om jeg ønsker et matchmake på forhånd. Min skepsis handler mere om, hvad litterær rådgivning nu er for en størrelse. Der opstår et indre billede i mig af en kommende “Book Tinder app”. Projektet er umiddelbart sympatisk.

Men formidlerens råd til, hvordan man forsigtigt kan nærme sig en ulæst bog eller ny genre i pædagogisk sigte ser jeg ingen større mening i. Som om litteratur er et minefelt. I min optik kan boginteresserede voksne godt selv tage valg eller chancer på det lokale bibliotek eller hos boghandleren. So be it.

Bogen jeg vilkårligt valgte, er en dansk dragstjernes selvbiografi med den førnævnte titel *Libertinus*. Fortællingen er ikke uinteressant, men både forlaget samt deres ghostwriter, Rikke Finland, bør virkelig gøre sig mere umage eller gøre sig flere overvejelser næste gang. Især hvis begge parter, ligesom førnævnte Lea Fløe Christensen, har et stærkt ønske om at udbrede læselyst. For det kræver grundigt gennemarbejdede værker.

‘Libertinus’ mangler redaktionel sans

Libertinus er ikke dårlig. Har bestemt et godt drive. Flere steder er den humoristisk uden at være pjattet og er fuld af tilpas sjove anekdoter. Sommetider virker hovedpersonen, Tinus, selvreflekterende, andre gange ikke så meget, hvilket han burde være spurgt bedre ind til. Er en ghostwriter ikke fødselshjælper? Eller transskriberer man kun i dette tilfælde helt uden redaktionel sans?

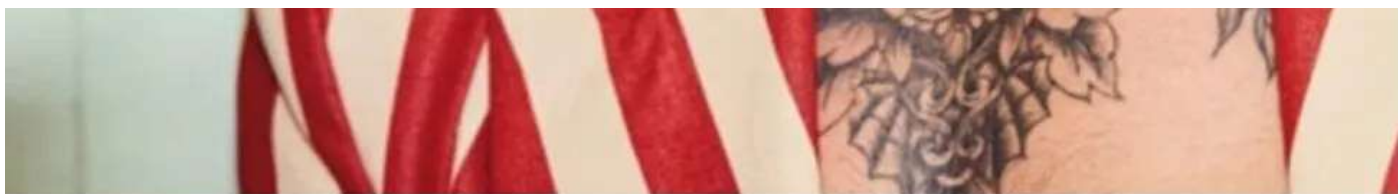
TINUS

Libertinus

DRENGEN, DER
VILLE VÆRE
USYNLIG OG
ENDTE SOM
GLIMMERKRIGER

LINDHARDT OG
RINGHOF

Denne Tinus er heldigvis en charmerende libertiner og Danmarks åbenbart førende dragartist. Adjektiver han sætter på sig er fx flanør, flamboyant, pyntesyg, autodidakt “glimmerkriger”, som altid har følt sig skabt til noget stort. Alt, der pynter, er nærmest hans fetich, og ingen tvivl om, at denne personage er nem at holde af.

Derfor ærgrer det mig på hans vegne, at bogens allerførste kapitel nærmest er det mest medrivende og i mine læserøjne udgør hele bogens essens. For er de resterende 240 sider så nødvendige? Kunne den ikke have været en dejlig lang artikel i et dame-/mandeblad i stedet?

Tilbage til det første kapitel “Haus of Tinus”. I dag er han 37 år, men for 15 år siden ser han filmen *Burlesque* i Palads og bliver ramt af filmens stemning, miljø, hele cabaretuniverset og det kitschede: “Det er blandt det skøre, overdådige, blomstrende, hos rakkerpakket, jeg føler mig allermest forstået.” Han “egner sig ikke til at være usynlig.” Tinus ser også *Moulin Rouge*, hvor alt inde i ham pludselig giver mening, hører vi. Så beskriver han på interessant vis vejen ind i showbizz og det at opnå stor succes på sit felt.

Kapitlet er rørende, æggende, læseværdigt. Også detaljerne om, hvordan han beslutter at skabe sit eget “Haus” hjemme i Valbylejligheden inspireret af de såkaldte houses i 70’ernes New York. Konceptet er promiskuøse fester med champagne, kokain og sex i glimmerhuler. Et sted for homoer, dragts og ensomme sjæle, der altid kan få lov til at overnatte som var det et beskyttelsesrum, forklarer han. Tak for dette indblik, udbryder jeg spontant!

Foto: pressebillede

Men desværre får de gode tekstdele ikke lov til at stå for sig selv. Behøver læserne evindelige gentagelser af pointen? Som her langt senere i bogen: “Alle kan have brug for at træde ind i beskyttende rum ... Man bliver nødt til at have nogen i sit liv, der tror på en, som lærer en, at det også er værd at tro på andre mennesker.” Jeg fornemmer ikke, at Tinus’ livsfilosofi og mange hjemmestrikkede og guldbroderede psykologiske analyser gør denne bog noget godt. Især fordi de gentages, gentages og gentages på de kun 266 sider.

Selvrefleksion er selvfølgelig forventet i en enhver selvbiografi. Vreden over en ukærlig opvækst, buksevand i skolen, ubehaget ved at hyre en taxa hjem i et prangende dragkostume samt omgivelsernes uforståenhed er sørgelig, absolut. Ikke ment ironisk.

Men nu igen fremturer jeg med mit (lidt barske) anmelderudsagn; disse mange kapitler om hans “kugleskøre” mor, som vi læsere ret hurtigt har fattet, samt de mange yderst detaljerede scener hjemme hos oldemor, mormor og morfar og overboerne og en sød kassedame med kaldenavnet Irma opleves vitterligt ikke som en nødvendighed, hvis vi taler litteratur eller blot udgivelse på tekst. Sorry to say. Mere redigering kunne have løftet bogen.

Her et citat i slutningen af Tinus’ fortælling: “Jeg bliver ikke mindre mand af at kunne træde hen over et gulv i 26 cm. høje stiletter eller iføre mig min smaragdgrønne

fjerboa, der fylder mere end tre mennesker tilsammen. Og det er heller ikke de 150.000 Svarovski-sten, der danser hen over min talje op langs min torso, der bestemmer, om jeg er maskulin eller ej.” Her er der noget, der forklarer og giver indblik. I øvrigt ser han sig selv som in between homo-, bi- og heteroseksuel.

Jeg tror, at jeg har tydeliggjort, hvorfor jeg tidligt blev mæt af denne bog. Men jeg er i højere grad efterladt med lyst til en dag at sidde i hans røde veloursofa med et overflod af flotte guldpuder i Valby, hvor også udvalgte røgelsespinde dominerer som signaturduft, imens vi sipper hans champagne. Bare til en livlig snak eller et kortere interview. Jeg er ikke i tvivl om, at det ville være en langt mere intens oplevelse.

[Klik dig videre til meget mere kulturstof her.](#)

Libertinus

Lindhardt & Ringhof

Tinus de Schunard

ISABELLA MIEHE-RENARD

Isabella Miehe-Renard er journalist og forfatter. Hun er tidligere studievært på Kanal 2, TV2, DR1 og DR2. Hun bor i kollektiv i Halsnæs og trives udenfor rampelyset. Tæt på hav og fjord og Danmarks største sø.

POV Overblik

Støt POV's arbejde som uafhængigt medie og modtag **POV Overblik** samt dagens udvalgte tophistorier alle hverdage, direkte i din postkasse.

- Et kritisk nyhedsoverblik fra ind- og udland
- Indsigt baseret på selvstændig research
- Dagens tophistorier fra POV International
- I din indbakke **alle hverdage** kl. 12.00
- Betal med **MobilePay**

For kun 25 kr. om måneden giver du POV International mulighed for at bringe uafhængig kvalitetsjournalistik.

MobilePay

VISA

VISA

Electron

mastercard

maestro

Overblik

TOPHISTORIER

SENESTE

DEBAT

PODCAST

SPONSOREREDE ARTIKLER

SKRIBENTBASEN

POV STUDY

POV International

HVAD ER POV?

REDAKTION

SKRIBENTERNE

GÆSTESKRIBENTER

SAMARBEJDSPARTNERE

DEBATREGLER

BLIV MEDLEM

HANDELSBETINGELSER

COOKIES & PRIVATLIV

Chefredaktion

Annegrethe Rasmussen, (ansv.), chef- og erhvervsredaktør

Jourhavende

Michael Bernth, digital redaktør

Anne Juliette Ladegaard, redaktionschef

Fagredaktion

Nana Balle, fødevarer og mad

Hans Henrik Fafner, udland

Frank Korsholm, politik

Eddie Michel, musik

Isabella Miehe-Renard, litteratur

Susanne Sayers, videnskab

Mikkel Stolt, filmredaktør